

سەھىھ

ئەبۇ ئابدۇلئەزىز

سەۋر نېمە؟ ئارغىماق ئات، ئېسىل ئولاغ، منگەن كىشى ھېچ يولىدىن ئازمايدىغان. سەۋر گويا ئۆتكۈر قىلىچ، غالىب قوشۇن، جەڭگەھالاردا ھەرگىز مەغلۇپ بولمايدىغان.

مەيلى ئابىد، مەيلى ئالىم - پېشىۋالار، سەۋر بىلەن بەتكەن ئالىي نىشانلارغا. ئۇتۇقلارغا ئاساس بولۇپ غەيرەت، سەۋر، كۈچ بېرىدۇ بارچە ئامال - ئىمكانلارغا.

هاياتلىقتىن پايدا ئالماس ھېچىرى ئىنسان، گەر بولمىسا قەلبىرەد چىدام - سەۋر، بۇڭا كۆپتۈر تارىخلاردا ئىبرەت - ساۋاق، ھەم دەلىدۇر قۇرئاندىكى سۈرە ئەسىر.

سەۋر بىلەن قىلساق تائىت ھەم ئىبادەت، لازىم تۇتۇپ سالىھ ئەمەل، ۋاجباتنى. رەب بېرىدۇ مەغفرەت ۋە ساۋاب - ۋەجىر، ئاخىرەتتە سائادەتلىك بىر ھاياتنى.

مەيلى جەڭدە، مەيلى رىبات، يَا تۇرمۇشتا، سەۋر قىلمىي پېڭەلەمەيمىز مۇشكۇلاتى. سەۋر سىزلىك شەيتان ئىشى بۇرادەرلەر، رەببىمىزگە ئېيتىلىلى غەم، دەرد - پەريادنى.

نى زۇلۇمغا شاهىد بولۇدق ۋەتەنلەرde، ھىجرەت ئۇچۇن ثورمان، دېڭىز، تاغلار كەچتۈق. مانا بۇگۇن رەببىم بەردى ھىجرەت - جىهاد، يۇز مىڭ شۇكۇر، بۇ نېئەتكە قانداق يەتتۈق؟!

دىن يولدا جانلار كەتتى، قانلار ئاقتى، تاشلاپ كەتتى دوستلىرىمىز شەھىد بولۇپ. دۇئالىشىپ، سورۇنىلىشىپ ئولتۇرغانلار، كېتىپ قالدى جەڭگەھالاردا بىزنى قويۇپ.

سەۋر قىلدۇق جاپالارغا رەب يولىدا، چۈنكى سەۋر گۈزەل ئىكەن ماھىيەتتىن. غايىلەرنىڭ ئاچقۇچىدۇر چىدام - سەۋر، ئەگەر بولسا ساپ قەلب ھەم چىن نىيەتتىن.

بۇ ھاياتتا كەلمەس دائىم غەلبە - خۇشلۇق، بىزى كېلەر مەغلۇبىيەت، قايغۇ - غەملەر. گەر بولمىساق سەۋر بىلەن بىز ھەمنەپس، غالىب كېلەر ئۇستىمىزدىن دەرد - ئەلەملەر.

جاپا چېكىپ، ھىجرەت قىلىپ، جەھاد قىلىپ، ئوقلار ئېتىپ، قانلار كېچىپ جەڭگەھالاردا. سەۋر قىلمىي قويۇۋەتسەك نەپسىمىزنى، بىز قالمامدۇق ئىككى دۇنيا «ئاھ! ئاھ!» لاردا.

دوئا قىلىپ كۆپ تىلەلىي جان دوستلىرىم، رەب قوشمىسۇن بىزنى قاچقۇن - غاپىلارغا. ھەر مۇشكۇلگە سەۋر قىلساق ھەق يولىدا، الله ھەمراھ سەۋر قىلغان ساپلارغا.

يەھىانىڭ ئارزوُسى

(ھېكاىيە)

دېيشىتى. يەھىا: — دادا، سىز تامىقىڭىزنى يەپ بولغۇچە قورالنى چۇۋۇپ قۇراشتۇرغاچ تۇرايمۇ؟ — دېدى. دادىسى: — قانداق!؟ چۇۋۇپ قۇراشتۇرالامسىز ئوغلۇم؟ — دەپ سورىغاندى. يەھىا:

— قورالىي بار قېرىنداشلىرىنىڭ چۇۋۇپ

قۇراشتۇرغاينىنى كۆرگەن شىدىم، ناۋادا خاتا

قىلسام تۈزىتىپ قويارىسىز دادا، — دەپ

جاۋاب بەردى.

— بولىدۇ! — دېدى دادىسى.

يەھىا قورالنى ئېلىپ شوقسىزلىنىزۇرۇپ

چۇۋۇشقا باشلىدى، پەقەت قورالنىڭ

زىخىنى چىقىرىشنى ئۇنتۇپ قالغاندىن

باشقا مەشغۇلاتلار توغرا شىدى. يەھىانىڭ

دادىسى ئۇنىڭغا مەمنۇنلىق بىلەن قاراپ،

تېرىشىشقا تۈزىتىپ ئۆلچەملىك ۋە تېز قىلىشقا،

ئۇسلىقى ئەپىدىكى ۋۇق ئېتىش مەيدانغا

قاراپ مَاڭدى. دادىسى:

— قارا ئوغلۇم! سېنىڭ تەلىيىڭىڭە

تېخى يېقىندىلا مەشق مەيدانغا بېڭى

نىشان تاختىسى بېكىتىپ ياخشىلىغان

ئىدۇق شۇڭا بۇگۇن تازا پۇخادىن چىققۇچە

ئېتىۋالىدىغان بولۇدۇك... دەپ دېدى. يەھىا:

— الله قا شۇكىرى دادا، ياخشى ئىشقا

قىلىنغان نېيدىنىڭ مېۋسى نېمىدىكەن

ياخشى-ھە! الله ھەممىڭلارنىڭ ئەجرينى

بەرسۇن، — دەپ خۇشال ھالدا مەشق

مەيدانغا يېتىپ كەلدى ۋە دادىسى:

— دادا! ئۇنىكەنە سىزنىڭ ماڭا قىلغان

ۋەدىڭىز يادىڭىزدىمۇ؟

— تازا ئېسىمكە ئالالىدىمغۇ ئوغلۇم،

— دەپ جاۋاب بەردى دادىسى. يەھىا:

— سىز بەك ئالدىراش شۇڭلاشقا

ئۇنۇتقانىسىز. ناۋادامن قورئاننىڭ 15 پارسىنى

يادلاپ بولسام... — دېمىشىگە، دادىسى:

— هە! ئەمدى ئېسىمكە كەلدى ئوغلۇم،

ئەلۋەتتە ۋە دەم ۋەدە، شىجرا قىلىنىدۇ إن شاء

الله، — دېدى. يەھىا:

— ئۇنۇقتا بۇگۇنلا بارساق بولامدۇ دادا؟

— دېگەن شىدى، ئانىسى:

— بۇگۇن دادىڭىز چارچاپ كەلگەنە

ئارام ئالغىلى قويۇڭ بالام، — دېدى.

— مەيدىلى، بۇگۇن بارساق بارلىلى! الله

خالسا ئاثتە بەك مۇھىم ئىشىم بار شۇنداقلا

ئەتە قايتىپ قېلىشىم مۇمكىن، — دېدى

يەھىانىڭ دادىسى.

— بىر نەچچە كەتىپ كەلەپ بەرگۈچە كەپتىپ قىلاق،

بۇ — جەڭ مەيدانى، يارلىنىنىدەغان،

شەھىد بۇلۇدىغان ئورۇن. ناۋادادا يارىلانغان

بۇلسا سەباداشلىرى ماڭا ھازىرچە دېمىدىلى

دېگەنەمدىۇ؟ ياكى كەلمەپەتلىكە باشقا سەۋەب

بارمىدۇ؟

يەھىا بەزىزىر ئويلارنى ئويلاپ ئاخىردا

«الله تقدىر قىلغان ئىش چوقۇم بولىدۇ» دېگەن

ھەقىقەتتى ئېسىمكە ئالدى- دە، مەسجىدكە

قاراپ مَاڭدى.

دېگەنە كلا ئارىدىن ئىككى كۈن ئوتۇپ

